

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ Ing. I. P.**, bývajúceho v B., **2/ JUDr. J. V. – D.**, T. X., B., **3/ Ing. D. R.**, bývajúceho v S.S., **4/ I. K.**, bývajúcej v B., T. X. a **5/ L. K.**, bývajúceho v Č., zastúpených JUDr. M. B., advokátom v S.S., proti žalovaným **1/ A.Č.**, bývajúcemu v S.S., **2/ M. Č.**, bývajúcej v S.S., **3/ A., a.s. S., D., S.**, **4/ M.**, **o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 6 C 242/2004, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 23. marca 2009 sp. zn. 7 Co 78/2008, rozhodol

t a k t o :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Humenné rozsudkom zo 14. februára 2008 č.k. 6 C 242/2004-303 zamietol žalobu, ktorou sa v konečnom dôsledku žalobcovia domáhali určenia, že výlučným vlastníkom nehnuteľnosti – budovy (chaty) so súp. č. X, postavenej na parcele č. X., zapísanej na L., kat. územie S., je žalovaný 3/, a výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to parcel K.X. o výmere X. m² a K. o výmere X. m², zapísaných na LV č. X., kat. územie S. je žalovaný 4/. Zároveň sa domáhali uloženia povinnosti žalovanému 3/ vyplatiť žalovanými 1/, 2/ sumu 4 000 000,-- Sk (132 776,67 Eur) s tým, že oni sú povinní vrátiť a odovzdať žalovanému 3/ stavbu, ktorá je predmetom sporu, a uloženia povinnosti žalovanému 4/ vrátiť žalovaným 1/,2/ sumu 66 880,-- Sk (2 200 Eur) s tým, že oni budú povinní vrátiť a odovzdať žalovanému 4/ pozemky, ktoré sú predmetom sporu. Žalobcom 1/ až 5/ uložil povinnosť zaplatiť spoločne

a nerozdielne žalovaným 1/ až 4/ trovy konania v sume 36 249,-- Sk (1 203,24 Eur) ich právnomu zástupcovi do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie oprel o ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. a odôvodnil ho tým, že pokiaľ ide o žalobcu 1/, ten v čase podania žaloby ani v súčasnej dobe nie je akcionárom A., a.s. S. (žalovaného 3/), nie je obyvateľom M.S. (žalovaného 4/), preto u neho neexistuje naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Pokiaľ ide o žalobcov 2/ až 5/, títo preukázali, že sú minoritnými akcionármi žalovaného 3/, ich postavenie by sa však nezmenilo, ani keby súd žalobe vyhovel, lebo práva a povinnosti akcionárov v akciovej spoločnosti vyplývajú z ustanovení § 176a a nasl. Obchodného zákonníka. Jedným zo základných práv akcionára je najmä jeho podiel na zisku spoločnosti, ktorý valné zhromaždenie podľa výsledkov hospodárenia určí na rozdelenie. Akcionár môže chod spoločnosti ovplyvniť len cez vlastníctvo akcií, pričom akcia predstavuje práva akcionára ako spoločníka podieľať sa podľa zákona a stanov spoločnosti na jej riadení, zisku a na likvidačnom zostatku po zrušení spoločnosti s likvidáciou, ktoré sú spojené s akciou ako cenným papierom. Preto ak žalobcovia tvrdili, že odpredajom nehnuteľností došlo k zníženiu základného imania, tak podľa § 187 ods. 1 písm. b/ Obchodného zákonníka rozhodovanie o zvýšení a znížení základného imania patrí do pôsobnosti valného zhromaždenia. Pretože sú minoritnými akcionármi, ich postavenie by sa ani po určení vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti nijako nezmenilo. V súvislosti s určením vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré predal žalovaný 4/ súd uviedol, že ani jeden zo žalobcov nie je obyvateľom M.S., nie je členom orgánov mesta a nijakým spôsobom nemôže ovplyvniť rozhodovanie mesta o nakladaní so svojim majetkom. Ani v tomto prípade postavenie žalobcov pri vyhovení žalobe by sa nezmenilo. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove na odvolanie všetkých účastníkov konania (žalovaní napadli prvostupňové rozhodnutie v časti výroku o trovách konania – pozn. dovolacieho súdu) rozsudkom z 23. marca 2009 sp. zn. 7 Co 78/2008 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi prvostupňového súdu. Úspešným žalovaným náhradu trov odvolacieho konania nepriznal s tým, že si ich neuplatnili.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ až 5/. Navrhli, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako aj prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dovolanie odôvodnili tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.), že konanie

je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). V súvislosti s namietanou vadou konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolatelia s poukazom na čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 1 O.s.p. a nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky uviedli, že postupom odvolacieho súdu bolo porušené ich právo ako účastníkov konania, aby ich vec súd prejednal v ich prítomnosti, a to tým, že z nepochopiteľných dôvodov a v kontroverzii s predchádzajúcim názorom odvolacieho súdu z novembra 2008, kedy považoval za nevyhnutné a potrebné nariadiť na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej na deň 24.11.2008 o 11:45 hod (pôvodne na deň 27.11.2008 o 11:15 hod.) pojednávanie v zmysle ustanovenia § 214 ods. 1 písm. a/ zákona č. 384/2008 Z.z. (novela O.s.p. účinná od 15.10.2008), po odročení tohto 5 minút trvajúceho pojednávania (ktorého sa zúčastnili právni zástupcovia oboch sporových strán) na neurčito za účelom predloženia veci Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o vznesenej námietke zaujatosti, po vrátení spisu z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, po upovedomení o termíne verejného vyhlásenia rozsudku z 11.3.2009, na pojednávaní dňa 23.3.2009 odvolací súd v neprítomnosti účastníkov a ich právnych zástupcov vyhlásil a odôvodnil dovolaním napadnutý rozsudok. Pokiaľ ide o namietanú vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. g/ O.s.p., dovolatelia poukázali na obsah listu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. januára 2009 sp. zn. 3 Nc 37/2008, v prílohe ktorého bol spis vrátený Krajskému súdu v Prešove ako nesprávne predložený na Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov Krajského súdu v Prešove. Z predmetného listu o.i. vyplýva, že v danej veci boli podané dve samostatné námietky zaujatosti členov senátu 7 Co Krajského súdu v Prešove, pričom v závere listu sa konštatuje, že keďže podania žalobcov nespĺňajú všetky zákonom stanovené náležitosti námietky zaujatosti, nemal krajský súd na toto podanie prihliadnuť a vec nemal predkladať nadriadenému súdu (§ 15a ods. 3 O.s.p.). Vzhľadom na to mal teda podľa dovolateľov následne odvolací súd postupovať v súlade s § 43 O.s.p., ktorý tak však nekonal, čím porušil zákon. Napriek uvedenému však dovolatelia tvrdia, že nimi podané námietky zaujatosti voči sudcom odvolacieho súdu, ktorí mali vec prejednať a rozhodnúť spĺňajú všetky formálne ako aj obsahové náležitosti tak, ako to predpokladá § 15a O.s.p. a preto bolo povinnosťou súdu sa vysporiadať – rozhodnúť o uplatnenej námietke zaujatosti a vydať rozhodnutie, a to buď v súlade s § 43 O.s.p. alebo § 15a O.s.p. V tejto súvislosti ďalej uviedli, že prípadné nesprávne posúdenie takejto námietky zaujatosti súdom nebráni súdu, ktorý koná o opravnom

prostriedku podanom proti rozhodnutiu vo veci samej, aby dospel k záveru, že vo veci konal a rozhodol vylúčený sudca. V ďalšej časti dovolania dovolatelia polemizujú s právnym záverom oboch súdov nižšieho stupňa a predkladajú vlastné zdôvodnenie naliehavosti ich právneho záujmu na žalobou požadovanom určení vlastníckeho práva.

Žalovaní sa k dovolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcov z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj

rozhodnutie vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. vylúčené. Pri skúmaní, či je dovolanie prípustné, sa dovolací súd zameril predovšetkým na okolnosti, ktoré dovolatelia v dovolaní namietali.

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa v zmysle tohto ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Zo spisu však nevyplýva, že by súdy v prejednávanej veci v prípade žalobcov nerešpektovali niektoré z týchto práv. K vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia uvedenému tvrdeniu žalobcov, o ktoré opierajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. treba uviesť, že povinnosť predsedu senátu odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie, zakotvená v ustanovení § 214 ods. 1 O.s.p., sa bezpodmienečne vzťahuje iba na prípady, ak ide o odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania, c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. V ostatných prípadoch možno podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania. Nakoľko v danom prípade odvolací súd síce rozhodoval o odvolaní žalobcov proti rozhodnutiu vo veci samej, ale súčasne pre povinnosť predsedu senátu odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie, nebol splnený ani jeden zo zákonom taxatívne vymedzených predpokladov podľa písm. a/ až c/ § 214 ods. 1 O.s.p. (keď skutkový stav zistený v rozsahu dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa bol zrejme postačujúci aj pre rozhodnutie odvolacieho súdu; dôvody pre nariadenie pojednávania na prejednanie odvolania podľa § 214 ods. 1 písm. b/ a c/ O.s.p. v prejednávanej veci neprichádzali do úvahy), postupom v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., t.j. rozhodnutím o tomto odvolaní bez nariadenia pojednávania, neodňal žalobcom možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Na tomto názore dovolacieho súdu nemení nič ani fakt, že už za účinnosti novelizovaného znenia § 214 O.s.p. (zákon č. 384/2008 Z.z.), t.j. po 15.10.2008, odvolací súd najprv na prejednanie odvolania nariadil pojednávanie, ktoré však bolo nemeritórne a bolo odročené na neurčito za účelom predloženia spisu Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o vznesených námietkach zaujatosti a následne, po vrátení spisu z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odvolací súd už

rozhodol o odvolaní žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Ustanovenie § 214 ods. 2 O.s.p. totiž odvolaciemu súdu nezakazuje aj v iných, než taxatívne v § 214 ods. 1 O.s.p. vymedzených prípadoch, nariadiť na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej pojednávanie, ale poskytuje mu iba možnosť v týchto iných prípadoch rozhodnúť o odvolaní aj bez nariadenia pojednávania. V týchto prípadoch teda zákonodarca ponechal voľbu výberu spôsobu prejednávania odvolania na úvahe odvolacieho súdu.

Pokiaľ ide o druhé tvrdenie žalobcov, o ktoré opierajú prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. g/ O.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát, dovolací súd poukazuje na to, že v prejednávanej veci konanie nie je postihnuté ani touto procesnou vadou. V tejto súvislosti dovolací súd v plnom rozsahu poukazuje na predchádzajúci prípis Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. januára 2009 sp. zn. 3 Nc 37/2008, ktorý vo svojom dovolaní citujú aj žalobcovia. Z obsahu predmetného prípisu, s ktorým bol odvolaciemu súdu vrátený spis ako nesprávne predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky je zrejmé, že z dôvodu nesplnenia zákonom stanovených náležitostí námietky zaujatosti vznesenej tak žalobcom 1/ ako aj žalobcami 2/ až 5/, krajský súd nemal na tieto ich podania prihliadať a vec ani nemal predložiť nadriadenému súdu (§ 15a ods. 3 O.s.p.). Ak z takto formulovaného stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky žalobcovia vyvodzujú povinnosť odvolacieho súdu po vrátení spisu zachovať postup podľa § 43 O.s.p. s tým, že nedodržaním tohto postupu dovolací súd porušil zákon, s týmto názorom dovolateľov sa v danom prípade nemožno stotožniť. V ustanovení § 15a ods. 3 O.s.p. sú zakotvené podstatné obsahové náležitosti námietky zaujatosti s tým, že sankciou za to, že podanie, ktoré nespĺňa tieto náležitosti je, že súd na takéto podanie neprihliadne a v takom prípade sa vec nadriadenému súdu nepredkladá. Ide teda o špeciálnu právnu úpravu, ktorá však súčasne neobsahuje osobitnú úpravu odstraňovania obsahových nedostatkov námietky zaujatosti. Za tejto situácie (aj napriek jeho kontraproduktívnosti vo vzťahu k zámeru sledovanom novelou úpravy postupu pri konaní a rozhodovaní o námietkach zaujatosti) treba aj na podanie, ktorého obsahom je námietka zaujatosti zrejme aplikovať ustanovenie § 43 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ tak v prejednávanej veci dovolací súd nepostupoval pred predchádzajúcim predložením spisu nadriadenému súdu na rozhodnutie o námietkach zaujatosti a po vrátení spisu nadriadeným súdom s vyššie označeným prípisom následne vo veci meritorne rozhodol, bez ďalšieho to ešte neznamená, že vo veci rozhodol vylúčený sudca (vylúčení sudcovia). Totiž, neexistencia žiadneho

rozhodnutia alebo existencia právoplatného rozhodnutia nadriadeného súdu o tom, že sudca je, alebo nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania vecí, nebráni dovolaciemu súdu pri skúmaní podmienok prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. posúdiť túto otázku samostatne a prípadne aj inak, než ju posúdil súd nadriadený procesnému súdu, ktorý vo veci rozhodoval, ak v námietke boli uvedené nové skutočnosti [(R 59/1997); časť cit. rozhodnutia použili aj žalobcovia na odôvodnenie svojho dovolania]. V danom prípade to znamená, že vzhľadom na neexistenciu doposiaľ žiadneho rozhodnutia o (ne) vylúčení namietaného sudcu (sudcov) odvolacieho súdu z už vyššie uvedených dôvodov, by v rámci dovolacieho konania bolo možné posúdiť aj otázku existencie podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. za predpokladu, že v námietke boli uvedené nové skutočnosti. Pokiaľ však dovolatelia, nepochybne poznajúc obsah citovaného prípisu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, bez ohľadu na to, že sám odvolací súd nepostupoval podľa § 43 ods. 1 O.s.p., v rámci dovolania odkázali iba na svoje námietky zaujatosti z 13. novembra 2008 (žalobca 1/) a 24. novembra 2008 (žalobcovia 2/ až 5/) s tvrdením, že (napriek už skôr vyslovenému stanovisku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo vzťahu k týmto námietkam) nimi podané námietky zaujatosti spĺňajú všetky formálne aj obsahové náležitosti tak, ako to predpokladá § 15a O.s.p., zrejme z ktorého dôvodu námietky ani nedoplnili o nadriadeným súdom vytykané chýbajúce údaje, dovolací súd opakovane nemal dôvod o takýchto námietkach rozhodovať (správnosť záverov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v prípise z 13. januára 2009 sp. zn. 3 Nc 37/2008 je nedotknutá). Jedinou novou žalobcami uvádzanou skutočnosťou odôvodňujúcou nimi podané námietky zaujatosti sudcov odvolacieho súdu je, podľa dovolateľov, preukázaná kontroverznosť postupu odvolacieho súdu pri nariaďovaní pojednávania pri rozhodovaní vo veci samej. S touto námietkou sa však dovolací súd vysporiadal už v rámci posudzovania otázky existencie procesnej podmienky prípustnosti dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. tak, ako je uvedené vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia.

Pokiaľ dovolatelia svoje dovolanie ďalej odôvodnili tým, že konanie je postihnuté inou (nešpecifikovanou) vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že inú procesnú vadu (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Rovnako nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je

dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné, nebola preukázaná existencia dovolateľmi namietaných väd konania v zmysle § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. a neboli zistené (ani tvrdené) iné vady uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov podľa § 243 ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

O náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243 ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie § 146 ods. 2 O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. marca 2011

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc. Patrícia Špacírová